

Zijn vertrouwen leidt tot haar genezing.
Haar liefde heelt zijn wonden.

HET
Heart
VAN DE
Leeuw

JOANNE BISCHOF

1

ROANOKE, VIRGINIA VOORJAAR, 1890

Achtervolgd door het gesis van glijdende strijkijzers en de scherpe geur van zeep, sjuowde Ella een stapel ziekenhuislakens de trap op. Het avondlicht viel koud en grijs door het raam van het trapenhuis en na een lange middag in de kelder beurde zelfs de aanblik van mist en kleine sneeuwvlokjes haar op. Het was zo iets simpels, maar de laatste tijd – of eigenlijk de laatste jaren – was ze dankbaar voor álles. De sneeuw wervelde door de straat en Ella bleef even staan toen ze in een flits zag hoe de wind een slinger met gekleurde vlaggetjes meevoerde. Ella stapte dichterbij het raam toe, maar ze waren alweer verdwenen.

Toch moest ze glimlachen.

‘Sorry, mevrouw, de keukenmeid.’

Toen ze Clara’s stem hoorde, schoof Ella zo ver mogelijk aan de kant. ‘Kun je erlangs?’

Terwijl Clara langzaam dichterbij schuifde, liet ze haar ogen streng op Ella rusten. ‘Bijna niet. En ik zit al de hele dag op die lakens te wachten.’ Clara, van wie het haar een paar tinten donkerder was dan Ella’s lichtblonde lokken, duwde een verpleegsterskapje op zijn plek, alsof ze net terugkwam van haar pauze. Afkeurend klakkend met haar tong wurmde de verpleegster zich langs haar heen, waardoor Ella bijna haar zware stapel liet vallen.

Ze moest moeite doen haar geduld te bewaren en zodra ze haar evenwicht weer onder controle had, sloeg ze haar ogen op. Nog één trap te gaan. En ze wás geen keukenmeid. Zij was ook een verpleegster.

Nou ja... bijna dan.

Toen ze bij de privépraktijk van dokter Penske had gesolliciteerd, was de arts er al snel achter gekomen dat Ella weinig onderwijs had genoten. Ze had wel een aantal jaren les gehad op het schooltje in het dorp waar ze was opgegroeid, maar ze had het gebouwtje dat slechts uit één lokaal bestond al verlaten voordat ze examen had kunnen doen. In plaats daarvan had ze zichzelf thuis zo goed mogelijk de kunst van het verplegen aangeleerd en was naast het gebruikelijke studiemateriaal zelfs medische tijdschriften gaan lezen.

Daar was hij niet van onder de indruk geweest.

Toch had hij haar een baan aangeboden, onder de strikte voorwaarde dat ze in de bijkeuken aan de slag ging – kruiken en lakens wassen, water koken en boodschappen doen. Maar zeker geen patiënten helpen. Toch bleek dat af en toe wel noodzakelijk en mocht ze regelmatig assisteren. Op zo'n moment deed opleiding er niet toe.

School. Dat woord alleen al verafschuwde ze. Het was slechts een van de mislukkingen die haar achtervolgden.

Maar er was geen tijd geweest om haar school af te maken. Niet nadat ze als nauwelijks vijftienjarige, geknield op haar bed, het kind had gebaard van iemand die ze eigenlijk niet kende. Acht maanden vol angst en ongerustheid, gevolgd door urenlange pijn, waarna ze uiteindelijk met een gebroken hart en lege handen achterbleef. En dan was er ook nog het zelfgenoegzame gemompel van haar omgeving dat ze op deze manier, 'godzijdank', beter af was.

Toch voelde de dood van haar zoontje volstrekt niet als de zegen die het volgens hen was.

Ella huiverde in haar gevecht tegen de herinneringen aan die donkere, eenzame tijd. Ze droeg het schone linnengoed naar

boven, maar toen ze de overloop bijna had bereikt, hoorde ze het geluid van zware, snelle voetstappen achter zich en draaide ze zich om. Een boom van een kerel, gehuld in een regenjas, botste met al zijn onbesuisde kilo's bijna tegen haar op.

Een kreet bleef steken in haar keel, en toen Ella een baby in zijn armen zag, stond ze meteen als aan de grond genageld. Totaal overrompeld liet ze de lakens vallen en hij greep de leuning beet om zichzelf in evenwicht te houden.

Zijn bruine haar stond wild overeind alsof er door duizenden zorgen aan werd getrokken. 'Ik heb een dokter nodig,' zei hij hijgend, waarna hij op een richel langs de trap klom en zo voorbij haar stapel wasgoed probeerde te komen. Met een balanceerkunst die alle verstand en alle fatsoen te boven ging, kwam hij vervolgens zachtjes, maar veel te dicht bij haar, aan de andere kant van de lakens terecht. Haar zintuigen werden geprikkeld door de geur van kolendamp en...

Karamel?

Ella wilde een stap naar achter doen, maar ze kon nergens heen. Maar dat maakte niet meer uit toen ze weer zag wat hij vasthield. Stevig gewikkeld in een besneeuwde deken glom de baby van het zweet en misschien ook wel van tranen. Ze strekte haar handen uit naar het kleintje, maar hij trok het kind nog steviger tegen zich aan.

'Een dokter!' Zijn lichtgroene ogen glansden fel.

Ella was met stomheid geslagen en ze had moeite haar stem terug te vinden. 'Eh... volgt u mij maar.'

Ze schoof de lakens opzij en haastte zich vervolgens met hem aan haar zijde de laatste treden op. Ze duwde de deur naar de kinderafdeling open.

'Hierheen,' riep ze over haar schouder, waarna ze de dokter ging zoeken. 'Dokter Penske. Ik heb hier een baby die koorts lijkt te hebben.'

Dokter Penske wendde zich af van de jongen die hij aan het onderzoeken was en liet zijn blik vluchtig van de verstelde jas van

de man glijden naar de losse veters in zijn schoenen, die met veel kabaal tot stilstand kwamen naast die van Ella. De borstkas van de vreemdeling ging hijgend op en neer.

‘Die koorts lijkt te hebben?’

‘I-ik heb het kind niet onderzocht,’ stamelde ze.

De arts keek de ruimte rond waar twee andere verpleegsters druk bezig waren. Met de rug van zijn hand veegde hij een haarlok van zijn voorhoofd. ‘Nou, waarom doe je dat dan nu niet?’

Ik? Tot nu toe kreeg ze altijd alleen de meest simpele klussen te doen, zoals het legen van po’s en bedden verschoneren. Hopelijk had de vreemdeling dat niet door. ‘Leg haar alstublieft hier neer.’ Ella liep naar een leeg bedje en schoof één zijkant omlaag. ‘Ik zal haar temperatuur opnemen.’

De man keek haar bedachtzaam aan maar deed toch wat ze vroeg. Plotseling begonnen Ella’s vingers te trillen toen ze het kussen onder het kleine, blonde hoofdje legde. Ze had nog nooit een patiënt toegewezen gekregen. Echt nog nooit. Maar ze had de verpleegstersencyclopedie meerdere keren gelezen en had de zusters dag in dag uit bezig gezien. Daarnaast was ze ook nog eens de oudste van zes kinderen. Ella dwong zichzelf rustig te blijven. Als het om koorts ging, wist ze wat ze moest doen.

De pols van het meisje was iets hoger dan honderdtwintig slagen per minuut.

Ella wikkelde de deken van het meisje af en gooide die op het voeteneind van het bedje. Het meisje droeg een gekreukeld jurkje en een vestje. ‘Hoe heet ze?’

De man schoof de andere zijkant van het bed omlaag en knielde daar neer. ‘Holland.’

Met een snelle blik op zijn gezicht begreep ze dat hij geen grapje maakte. Ella drukte de rug van haar hand tegen het bolle wangetje van het kind. Ze pakte een thermometer en maakte de kleertjes voldoende los om het glazen uiteinde onder de oksel van het meisje te kunnen duwen. ‘Hoe oud is ze?’

‘Zeven maanden.’

‘Hoelang heeft ze al koorts?’

‘Een paar dagen. Maar vandaag is het erger geworden.’

Het kwik steeg. ‘Het is goed dat u haar hier hebt gebracht.’ Ella wachtte nog een minuut, trok de thermometer terug en toen ze de cijfers las blies ze gecontroleerd haar adem uit. Heel goed zelfs. ‘Heeft ze stuipjes gehad?’ Ella trok de leren schoentjes van de baby uit.

‘Nee.’

‘Bent u daar zeker van?’

‘Als het zo was, zou ik het wel weten.’ Zijn stem klonk geïrriteerd.

Ella stak haar hand omhoog om hem te sussen. ‘De dokter komt zo naar haar kijken. Gaat u alstublieft zitten.’

Ze gebaarde naar een stoel naast het bed en hij trok die naar voren, zodat hij zo dicht mogelijk bij het meisje kon blijven.

‘Heeft ze gedronken?’ vroeg Ella. ‘Of gegeten?’

‘Bijna niets. Alleen een beetje water.’ Met een verloren blik in zijn ogen keek hij de kamer rond en vervolgens weer naar het kind. ‘We kregen haar bijna niet aan het drinken. Ze is zo slaperig.’ De man leunde voorover en raakte de kleine vingertjes van de baby aan met een hand die eruitzag alsof hij haar in één beweging zou kunnen optillen. ‘Hé.’ Hij streek haar lichtblonde krullen glad. ‘Wakker worden, meisje.’

‘Ze is lethargisch,’ zei Ella toen ze de roerloze wimpers van het meisje zag. ‘Ik zal thee voor haar maken en kijken of ze misschien toch wat vloeibaars binnen kan krijgen.’

Ze excuseerde zich en liep snel weg. In de bijkeuken vulde ze een schaal met warm water, deed er wat zoethoutwortel bij en een flinke schep suiker.

‘Is dat een méns?’

Ella hoefde niet op te kijken om te weten dat deze gefluisterde vraag afkomstig was van haar vriendin, Abigail. ‘Waar heb je het over?’

‘Kijk dan naar dat gezicht.’ Abigail bewoog haar wenkbrauwen op en neer en deed net of ze huiverde, wat door haar ondeugende glimlach werd ontkracht. ‘Hij ziet er nogal intens uit. Hoe kan zo’n knappe man er toch zó bedrukt uitzien?’

‘Hij is gewoon een beetje vreemd. Denk ik.’ Ella trok aan de band van haar schort en streek het door het ziekenhuis voorgeschreven uniform glad. In haar haast om een paar doeken te pakken, gooide ze bijna een mand met verband omver.

‘Hij is wel een beetje meer dan dat, vind je ook niet? En daarom vraag ik me af...’

‘Heb je niks beters te doen?’ Ella zocht naar een glazen pipet en nadat ze die had gevonden, maakte ze een dienblad klaar.

‘Er is genoeg vreemd volk in de stad met dat circus. Ze kwamen vlak voordat de storm losbarstte en ik heb gehoord dat ze hier door het weer zijn gestrand.’ Abigails ogen begonnen te stralen. ‘Ik weet bijna zeker dat hij daarvandaan komt.’

‘Van het circus?’ Ella dacht aan de kleurrijke vlaggetjes die door de wind waren meegevoerd.

‘Lees jij de krant niet? Dat bizarre geluid vanmorgen, dat waren blijkbaar olifanten.’

Ella moest zich inhouden om niet om de hoek van de bijkeuken te gluren toen ze Abigails laatste gefluisterde woorden opving – dat het toch wel heel jammer was dat die man niet tegen háár was opgebotst.

‘Hij is niet tegen mij opgebotst,’ mompelde Ella terwijl Abigail zich naar buiten haastte en dokter Penske zijn hoofd om de hoek stak.

‘Ik heb net naar dat kind gekeken. Wat was haar temperatuur?’ Hij poetste zijn bril met de zoom van zijn jas.

‘Negenendertig drie.’

Hij keek naar de thee die stond te trekken. ‘Mooi. Geef haar te drinken, dek haar niet toe en gebruik koude kompressen. Ik kom straks weer langs. Hou haar goed in de gaten.’

‘Ja, dokter.’ Enigszins opgewonden dat ze nu zo’n belangrijke

taak had gekregen, droeg Ella het dienblad mee terug naar het bed.

De man in de stoel keek zo gespannen naar de baby, dat Ella haar pas verdraagde. Hij had donkere kringen onder zijn ogen. Ze had al veel bezorgde ouders gezien, maar bij hem was alles uitvergroot. Op het moment dat zijn intense blik naar Ella gleed, plukte hij net aan zijn haar. Onzeker zette ze het rammelende blad neer. De man ging rechtop zitten, maar bleef waakzaam naar haar kijken.

Het circus...

Haar vingers begonnen de knoopjes van het vestje van de baby los te maken. Waarschijnlijk was dit niet het juiste moment om te zeggen dat ze geen echte verpleegster was. Misschien moest ze dat maar helemaal niet zeggen. De man wreef over zijn wat borstelige kaak. Terwijl ze zo naar hem keek, moest Ella erg haar best doen om net te doen alsof ze niet begreep waarom Abigail zo had staan zwijmelen. Zijn olijkleurige huid accentueerde zijn lichtgroene ogen die haar nog steeds nauwlettend in de gaten hielden, waardoor ze bijna het laatste knoopje van het gele vestje aftrok.

Hoewel ze niet zeker wist of ze ooit een zigeuner had gezien, kwam dat woord toch bij haar op.

Ze pakte een vochtige doek en drukte die tegen de wang van de baby.

Met gefronste wenkbrauwen boog de man zich naar voren en liet zijn onderarmen op zijn dijen rusten, de handen in elkaar geklemd. Hoewel de wimpers van de baby trilden, weken ze niet van elkaar.

Ella veegde een vochtige sliert haar van het meisje opzij. 'Holland,' zei ze zachtjes, verrast door de klank van die naam, die verbluffend goed paste bij dit kleine elfje met haar blonde krullen en rode mondje in de vorm van een rozenknop. Wat een klein hoopje mens. En dat onder de hoede van deze man...

'Is ze van u?'

De man knikte terwijl Ella het vestje uittrok.

‘Moet ik iets betalen?’ Hij stak zijn hand in zijn zak.

‘Niet nu. Dat komt later wel.’

‘Weet u het zeker?’

‘Absoluut.’ Ze glimlachte hem, naar ze hoopte, geruststellend toe, waarna ze op het bed ging zitten en de baby op haar schoot tilde. Holland was slap; daar was ze al bang voor geweest. ‘Hallo, kleine meid,’ fluisterde Ella. Uit de mollige, kleine gestalte van het meisje bleek wel hoe jong ze nog was. Haar jurkje bestond uit een verzameling kleurrijke lapjes en haar kousen waren op de knieën versleten. Met het puntig gebreide mutsje dat Ella had afgedaan, leek ze net zo op een zigeuner als haar vader. Ella vulde de pipet met vloeistof en hield deze tegen het slapende mondje van de baby. Ze kneep in het uiteinde waardoor er een paar druppels uit tevoorschijn kwamen en Hollands mondje begon te bewegen.

‘Goed zo, schatje.’ De blik van de man was zo intens dat ze het gevoel had dat zijn ogen een gat in haar boorden.

Met een doek veegde Ella wat speeksel weg, waarna ze de baby in de holte van haar elleboog legde. Een tweede poging had meer succes en al snel was de pipet leeg.

Ze keek naar de man. ‘Voorlopig geven we haar elk kwartier een klein beetje vocht. Ook kan ik wat kleine stukjes ijs proberen. Die ga ik nu even klaarmaken.’

Hij knikte.

Omdat de baby begon te kronkelen toen Ella opstond, legde ze haar voorzichtig op het bed en schoof de zijkanten weer omhoog. Ze veegde over het voorhoofd van het meisje, gaf toen de doek aan de man en maakte duidelijk dat hij moest doen wat zij had gedaan. Maar o, dat was waar ook, eigenlijk moest ze alle patiënten in het logboek noteren. Dokter Penske was daar heel strikt in.

‘Wacht even, ik ben zo terug.’ Ella rende weg om het dikke boek te halen en kwam net zo snel weer terug. Met het potlood

in de hand probeerde ze zo dwingend mogelijk te spreken. ‘Uw achternaam? Die van Holland?’

Hij aarzelde heel even. ‘Lionheart.’

Ella hield haar hoofd schuin en wist dat haar opgetrokken wenkbrauwen haar verraadden.

Hij strekte zijn hand uit naar het boek. ‘Schrijf het nou maar gewoon op.’

Ze verontschuldigde zich bijna terwijl ze de naam neerkrabbelde, waarna ze enigszins huiverig vroeg: ‘En uw naam, meneer?’

‘Charlie. En dezelfde achternaam – Lionheart.’

Voordat ze dat noteerde, wierp ze hem een korte blik toe. ‘Charlie. Van Charles?’

‘Nee, van Richard. Net als de koning.’

Ze kon haar glimlach niet onderdrukken.

‘Mijn ouders hadden gevoel voor humor.’ Zijn wenkbrauwen zakten omlaag. ‘Vooruit...’ Met een onzichtbaar potlood schreef hij in de lucht.

Ze noteerde de noodzakelijke gegevens en legde het boek weer weg. Omdat ze zag dat Holland nog steeds een hoogrode kleur had, trok Ella haar snel haar verstelde jurkje uit, tot ze alleen nog een vastgespelde luier om had. Daarna pakte ze het meisje op, drukte het tegen haar borst en voelde hoe warm haar rugje was. ‘O, schatje toch.’

Ze begon het kind zachtjes te wiegen, in de hoop dat de koele lucht op de huid wat verlichting zou brengen. Ella probeerde te negeren wat de vorm van het meisje – zo licht – met haar hart deed. Charlie Lionheart keek toe, met een opvallend kwetsbare blik.

Hij had net zulke dikke wimpers als de baby en hoewel zijn huid wat donkerder was, leken de twee van de zijkant opvallend veel op elkaar. In de stilte die volgde trok hij een zwarte, zijden sjaal van zijn hals. Die propte hij in zijn zak, waarbij heel even zijn donkere, vingerloze handschoenen zichtbaar werden.

‘Bent u artiest?’ vroeg Ella in een poging hem wat op zijn gemak te stellen terwijl zij Holland wiegde.

‘Pardon?’ Hij streek met zijn grote hand langs zijn gezicht dat al enkele dagen geen scheermes had gezien.

‘Het circus. Hoort u bij het... circus?’

Opeens hield hij zijn hand stil.

O help, ze had vast iets verkeerd gezegd.

Duidelijk niet van plan antwoord te geven, stak hij zijn hand in zijn zak. ‘Zal dit...’ Hij haalde een handvol munten tevoorschijn. ‘Zal dit genoeg zijn?’ De onzekerheid in zijn ogen had zijn eigen vraag kunnen beantwoorden.

Het kostte Ella maar even om die paar munten bij elkaar op te tellen. Langzaam ademde ze in door haar neus. ‘Ja.’ Maar het voelde als een leugen.

En dat leek hij te merken. ‘Voor hoelang?’

‘Eén nacht.’ En dan ook maar net. Ella aaide met haar handpalm over Hollands hete wangetje. Hoewel ze het graag anders had gezien, voerde dokter Penske een strikt beleid voor dit ziekenhuis dat zich richtte op de hogere kringen van Roanoke. Ze zaten tenslotte in het huis van de dokter en hij was niet onbaatzuchtig. Daar had deze vreemdeling vast geen idee van gehad toen hij vanaf de straat deze drie verdiepingen tellende praktijk had opgemerkt. Dokter Penske ging af en toe wel akkoord met een betaling in termijnen, maar als deze man inderdaad rondtrok, wist ze niet of de dokter wel zo mild zou zijn.

Charlie knipperde snel met zijn ogen. ‘Goed. Eh... kan ze in die korte tijd wel beter worden?’

Ella probeerde haar reactie af te wegen, maar wist dat hij dat merkte, omdat hij snel de ruimte rondkeek.

‘Kan ik soms iets doen?’ Hij keek haar weer aan. ‘Meer dan dit heb ik niet.’

‘Is dat echt alles?’ Het was nauwelijks genoeg om een warme maaltijd te kopen.

‘Wilt u soms de kleren die ik aan mijn lijf heb?’

‘Nee.’

Holland huilde zachtjes tegen haar schouder en Ella begon weer te wiegen.

‘Meneer Lionheart –’

‘Charlie.’

‘Charlie, meneer... laten we eerst eens afwachten hoe het vannacht met Holland gaat. Morgenochtend kan ze een stuk zijn opgeknapt. We houden haar goed in de gaten en geven haar zo veel mogelijk aandacht. Als ze langer zorg nodig heeft, zien we dat wel weer.’ Ella bleef hem aankijken en hoopte dat de dokter haar niet tot een leugenaarster zou bestempelen. ‘Hollands gezondheid is veel belangrijker dan geld.’

Zijn blik leek iets te verzachten toen ze de naam van de baby uitsprak. Uiteindelijk knikte hij. Ze voelde hoe de sfeer tussen hen veranderde toen hij haar bijna vriendelijk aankeek.

‘Dank je wel,’ zei hij.

‘Graag gedaan. Moet... is er misschien een manier waarop je de moeder van het kind kunt inlichten?’

‘Haar moeder.’

‘Je vrouw?’

Hij richtte zijn blik op de matras en veegde vervolgens zonder op te kijken met zijn vingertoppen over zijn voorhoofd. ‘Ik heb nooit een vrouw gehad.’ Zijn uitspraak was als een druppel hete was dat het gesprek afsloot.

Abigail kwam gehaast naar Ella toe en vroeg of ze met haar mee wilde gaan naar de bijkeuken om daar naar de kamfertinctuur te zoeken. Hierdoor werden Ella’s gedachten afgeleid van wat de man zojuist had gezegd en richtte ze zich op de taken die verricht worden. Met pijn in haar hart legde ze Holland op het matrasje. Toen herinnerde ze zich het ijs. ‘Ik kom zo terug.’ Ze zette het dienblad zo neer dat hij bij de koude kompressen kon.

Charlie bedankte haar met een voorzichtig knikje.

Toen Ella wegliep, boog Charlie zich naar voren en kuste Holland op haar voorhoofd. Ella legde de pipet in de gootsteen van de bijkeuken en keek voorzichtig om toen ze hem woordjes

tegen de baby hoorde fluisteren – het klonk bijna zangerig. Hij zong niet echt, maar ze hoorde wel dat het een of andere hymne was. Een die ze kende. Zijn grote hand streek de blonde krullen van het kind glad en met een arm wiegde hij haar alsof die eenvoudige houding alles op afstand zou houden, alles wat tussen hen in kon komen en hen van elkaar kon scheiden.

Ella voelde zijn pijn en moest haar blik losrukken omdat ze zich haar eigen angst weer herinnerde. Het had tenslotte niet geholpen dat ze zich zo aan de hoop had vastgeklampt. Ze had weer geknield gezeten, met niets anders onder haar vingertoppen dan koele aarde en koud steen, terwijl ze bloemen op het o zo kleine grafje legde dat gemakkelijk over het hoofd kon worden gezien. Haar verdriet was zo intens geweest, dat ze geen moment had gedacht aan degenen die haar een slet hadden genoemd. Zij deden niet de moeite om erachter te komen hoe het werkelijk zat –dat ze op het verkeerde moment op de verkeerde plek was geweest. Dat je je ziel niet hoefde te verkopen om hem toch kwijt te raken.

Ella gluurde nog een keer over haar schouder en zag hoe Charlie opstond om het kussen van Holland goed te leggen, waarna hij weer op het puntje van zijn stoel ging zitten.

Misschien was dit een slecht idee. Misschien was de bijkeuken toch de beste plek voor haar. Hier was het veilig. In een omgeving vol schalen, flessen en borstels kon ze voorkomen dat haar hart opnieuw tot leven kwam.

Vol verdriet om een klein meisje dat Holland heette... en om een klein jongetje van wie de moeder het niet had kunnen opbrengen om hem een naam te geven, liep Ella weg.

Een ontroerende roman over liefde, opoffering en een rotsvast vertrouwen op God

Virginia, 1890. Een circus strijkt neer in de stad Raonoke. Ella, die in het plaatselijke ziekenhuis werkt in de hoop daar ooit officieel als verpleegster aan de slag te mogen, komt opeens oog in oog te staan met een wanhopige leeuwentemmer. Zijn naam is Charlie Lionheart, hij houdt een doodzieke baby in zijn armen en hij zal Ella's leven veranderen.

Ella doet haar uiterste best om baby Holland beter te maken, niet wetend welk afschuwelijk geheim Charlie en Holland met zich meedragen. Stukje bij beetje leert Ella een man kennen met een hart van goud, die een balsem zou kunnen zijn voor haar eigen wonden. Maar het circus trekt verder en Charlie kan niet achterblijven. Hun ontluikende liefde heeft geen toekomst. Of misschien toch wel?

‘Het hart van de leeuw hield me vanaf het begin in zijn greep. Dit verhaal, vol diepgang en originaliteit, zal je diep raken. Prachtig!’

– Laura Frantz, auteur van o.a. *De pioniersdochter*

NUR 342

ISBN 978 90 297 3010 5

9 789029 730105

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT